

лянити като простаци, не ся вдавахъ да имъ докаже. Старецътъ като гы глѣдаше никакъ му не стигаше умътъ, какъ може челоуѣкъ да обычя повече ощетяваніето си отъ своето спокойствіе, и гы отпрати безъ да гы отсѣди; нѣ подирь нѣколко дена, той гы повыка пакъ, и прѣдъ присѣтствіето на повече хора ся опыта още еднѣжъ да гы примири, и рече: “Братія! нашиты дѣды и бащи имахъ такъвъ обычяй, прѣди да захва-
нятъ нѣкоѣ работѣ, Богу да ся помолятъ, нѣка и ные гы подражаемы! „ — Това рече и си снѣ шяпкѣтъ, пакъ наченъ ясно да ся моли: „ *Отче нашъ иже еси на небесѣхъ* и пр. до края; а двамината селяне думахъ подирѣ му сѣщото до: *И остави намъ долги наша, якоже и мы оставляемъ должникомъ нашимъ.* „ Които думы той изрече по-высочко, а и селянити слѣдъ него, и тогава ся обърнѣ та имъ рече: Ето братія! сега ся вече и Богу помолихмы, та кажѣте ми още еднѣжъ, ще ли ся влачите още по сѣдилищата безъ никаквѣ